

Arnhem, 3 juli 2022

Lieve Zomer,

Deze week - worden de avonden zo mooi donker;
het blauw dat na tien uur nog vlak voor schemer schijnt
legt een dromerige stilte over al het leven.

Alsof de dag steeds een sluier licht aflegt,
tot hij in de nacht verdwijnt.

Deze week - was ik in de sauna
en realiseerde me pas de volgende dag
- uitgezweet en ontspannen –
hoe decadent dat was, alsof er geen gasdictator,
energiecrisis, aardbevingsschade bestond,

ik dacht, is dit nu dat dansen op de vulkaan?

Deze week - zei ik tegen de tandarts van mijn kinderen
dat zij helemaal niet zoveel limonade dronken.

Deze week - lukte het de gezichtsherkenning van mijn telefoon
vijf ochtenden niet om mijn gezicht te herkennen.

Deze week - wilden mijn dochters niet eten
omdat ze de rijst te pittig vonden.

Deze week - waren de kapucijners in de volkstuin op,
hingen er al bolsters in de paardenkastanje,
en buitelde ridderspoor als dolfijntjes door het veld.

Deze week - hielp ik mijn zoon
met zijn spreekbeurt over een coole wombat.

Deze week - is in de voortuin de teunisbloem
en in de achtertuin de stokroos gaan bloeien.

Deze week - waren er nog steeds geen spekkersen op de markt.

Deze week - zag ik een man op zijn rollator zitten.
Hij werd door zijn vrouw achterwaarts voortgeduwd.
Hun gezichten raakten elkaar net niet
(dat van hem licht gegeneerd
dat van haar rood van inspanning),
hun lippen maar op halve adem afstand
en toch zó ver verwijderd van een kus.

Ik weet niet of dit een week was
waarin veel gebeurde
of juist weinig.

Ik heb me geen seconde verveeld.